

Informacje dla prowadzących mityng

Zgodnie z Czwartą Tradycją, każda grupa 12 krokowa powinna rządzić się sama, z wyjątkiem spraw dotyczących innych grup jako całości.

Każda grupa ma więc pełną swobodę wyboru formy i sposobu prowadzeniu mityngu. Nie istnieje forma „najlepsza”, niektóre sprawdzają się jednak lepiej.

Niniejszy scenariusz jest jedynie sugestią - propozycją dla grup poszukujących najbardziej odpowiadającego im sposobu prowadzenia mityngu „Wspólnoty 12 kroków dla chrześcijan”.

Uwagi wstępne

Mityng prowadzi dowolnie wybrany uczestnik spotkania. Tą osobą jest prowadzący. Służbę sprawuje najczęściej przez jeden miesiąc albo okres ustalony przez grupę. Prowadzący mityng dba o porządek spotkania i tylko on lub rzecznik ma prawo przerwania wypowiedzi, jeśli uzna, że nie jest ona zgodna z programem, tradycjami lub tematem mityngu. Do prowadzącego należy również omówienie spraw organizacyjnych grupy. Przeprowadzeniem zbiórki dobrowolnych datków zajmuje się skarbnik grupy, który informuje także o stanie kasy grupy. Sprawy organizacyjne techniczne i finansowe grupy omawia się na specjalnym mityngu. Mityng taki można organizować w razie potrzeby lub ustalić, co jaki czas ma się odbywać. Mityng powinien prowadzić rzecznik grupy lub jeden z doświadczonych członków wspólnoty (jeśli grupa nie ma rzecznika).

Rozpoczęcie mitingu

Mam na imię witam wszystkich przybyłych na dzisiejszy miting. Proszę o wyłączenie komórek i urządzeń mogących rozpraszać naszą uwagę na dzisiejszym mitingu.

Po tym powitaniu odmawiamy modlitwę o pogodę ducha.

Boże użyż mi
pogody ducha,
abym godził się z tym czego nie mogę zmienić,
odwagi abym zmieniał to, co mogę zmienić
i **mądrości** abym odróżniał jedno od drugiego.

Dalej miting prowadzi prowadzący przedstawiając się:

- Na imię mam..... i jestem prowadzącym dzisiejsze spotkanie.

Pytania do uczestników spotkania

- Czy jest ktoś po raz pierwszy na mittingu ?
- Jeśli ktoś się zgłasza - prowadzący udziela krótkiej informacji o Wspólnocie:

Informujemy nowicjusza, że w dniu dzisiejszym ma prawo do zabierania głosu poza kolejnością, mówienia nie na temat i zadawania pytań. Zaznaczamy przy tym, że jest to tylko jeden jedyny raz i warto z tego skorzystać.

Zasady obowiązujące na mittingu

- Każdy, kto chce zabrać głos na mitingu, sygnalizuje to poprzez podniesienie ręki.
- Każdy mówi tylko o własnych doświadczeniach, poglądach i przemyśleniach, nie teoretyzuje, nie krytykuje i nie ocenia wypowiedzi innych, a także nie używa słów my, wy, oni itp.
- Nie należy przerywać wypowiedzi innym, zadawać w jej trakcie pytań, wypowiadać komentarze.
- W naszej Wspólnocie nie udziela się rad, a więc twoja wypowiedź może ujawniać tylko własne doświadczenia, przeżycia i zachowania w sytuacjach podobnych do przedstawionych przez innych uczestników mitingu.
- Wszyscy obecni na mitingu są zobowiązani do zachowania anonimowości osób i zasłyszanych na mitingu spraw i zdarzeń.

JEST TO FUNDAMENTALNA ZASADA WSPÓLNOTY

Preambuła Wspólnoty 12 kroków dla chrześcijan

Jesteśmy wspólnotą kobiet i mężczyzn, którzy dzielą się nawzajem doświadczeniem, siłą i nadzieją, że mogą rozwiązać swój wspólny problem i pomóc innym zdrowieć ze zniewoleń oraz wzrastać duchowo. Jedyнным wymogiem uczestnictwa w grupie jest chęć rozwoju duchowego. Nie istnieją żadne opłaty za uczestnictwo w grupach, utrzymujemy się, bowiem z własnych dobrowolnych datków. Wspólnota 12 kroków dla chrześcijan jest oparta na Piśmie Świętym.

Naszym najważniejszym celem jest zaprzestanie trwania w zniewoleniu, odrętwieniu i nieporadności oraz pomoc innym cierpiącym w zrobieniu tego samego.

Większość z nas niechętnie przyznawała się do tego, że mamy problem. Nikt, bowiem nie lubi myśleć, że różni się od innych ludzi. Dlatego też, nie dziwi fakt, iż nasze zniewolenia charakteryzowały niezliczone, daremne próby udowodnienia, że możemy sami poradzić sobie w problemach. Myśl, że w jakiś sposób, pewnego dnia będziemy mogli kontrolować swoje życie jest obsesją każdego zniewolonego człowieka. Upieranie się przy tej iluzji jest wręcz zdumiewające. Wielu doprowadziło to za bramy więzień, do obłądu, rozpadu więzi, upadku wartości lub śmierci.

Nauczyliśmy się jednak przyznawać w pełni i w najgłębszych zakamarkach naszego jestestwa, do tego, iż jesteśmy bezsilni.

A to jest pierwszy krok w naszym zdrowieniu. Utraciliśmy bowiem kontrolę nad naszym życiem.. Każdy z nas miał momenty, kiedy czuł, że odzyskał kontrolę, ale te chwile, zwykle krótkie, zawsze zapowiadały jeszcze mniejszą kontrolę, co prowadziło do żałosnej i niepojętej demoralizacji. Jesteśmy przekonani, że ludzie tacy jak my znajdują się całkowicie pod wpływem postępującej choroby duszy. Po jakimś czasie jest z nami gorzej, nigdy lepiej. Dlatego też, aby prowadzić normalne szczęśliwe życie, staramy się praktykować stosownie do naszych zdolności, pewne zasady w naszych codziennych sprawach.

DWANAŚCIE KROKÓW

1. Przyznajemy, że jesteśmy bezsilni wobec naszego uzależnienia i naszych problemów - i że nie możemy już dać sobie rady z naszym życiem.
2. Uwierzyliśmy, że moc większa do nas samych może przywrócić nam duchowe zdrowie.
3. Postanowiliśmy powierzyć naszą wolę i nasze życie Opiece Boga, na ile Go pojmujemy.
4. Zrobiliśmy radykalny i odważny obrachunek moralny w głębi duszy.
5. Bez ukrywania wyznaliśmy Bogu, sobie i drugiemu człowiekowi istotę naszych błędów
6. Staliśmy się całkowicie gotowi, aby Bóg uwolnił nas od wszystkich wad charakteru.
7. Zwróciliśmy się do Niego w pokorze, aby usunął nasze braki.
8. Zrobiliśmy listę osób, które skrzywdziliśmy i staliśmy się gotowi zadośćuczynić im wszystkim.
9. Zadośćuczyniliśmy osobiście wszystkim, wobec których było to możliwe z wyjątkiem tych przypadków, gdy zraniło by to ich lub innych.
10. Prowadzimy nadal rachunek moralny, z miejsca przyznając się do popełnionych błędów.
11. Dążyliśmy poprzez modlitwę i medytację do coraz doskonalszej więzi z Bogiem, na ile Go pojmujemy, prosząc jedynie o poznanie Jego woli wobec nas, oraz o siłę do jej spełnienia.
12. Przebudzeni duchowo w rezultacie tych „Kroków”, staraliśmy się nieść przesłanie innym ludziom i stosować te zasady we wszystkich naszych poczynaniach.

DWANAŚCIE TRADYCJI

Program Jedności

Jeżeli chcemy zachować jedność nasze doświadczenia pokazują, że:

1. Nasze wspólne dobro jest najważniejsze, indywidualny rozwój zależy od jedności grupy.
2. Nasi liderzy są tylko zaufanymi sługami, oni nie rządzą.
3. Jedynym wymogiem dla członków Wspólnoty 12 kroków dla chrześcijan jest pragnienie rozwoju duchowego.
4. Każda grupa powinna rządzić się sama z wyjątkiem spraw dotyczących innych grup jako całości.
5. Wspólnota ma tylko jeden najważniejszy cel - nieść swoje postanie do innych, którzy ciągle cierpią.
6. Wspólnota nie może nigdy poręczać, finansować i używać nazwy żadnym pokrewnym organizacjom i innym przedsiębiorstwom, tak, aby kwestie finansowe, własnościowe i prestiżowe nie odwracały nas od najważniejszego celu.
7. Każda Grupa musi być w pełni samowystarczalna, musi odmawiać zewnętrznego wspierania.
8. Powinniśmy pozostać zawsze nie zawodowcami, ale nasze centra usługowe mogą zatrudniać specjalnych pracowników.
9. Wspólnota nie może nigdy organizować się w struktury, ale może tworzyć komitety i ciała usługowe bezpośrednio odpowiedzialne przed tymi, którym służą.
10. Wspólnota nie zajmuje stanowiska w żadnych sprawach zewnętrznych, stąd nazwa wspólnoty nie może być wciągnięta w żadną publiczną dyskusję.
11. Nasza polityka wobec środków masowego przekazu powinna polegać bardziej na przyciąganiu niż promocji ; powinniśmy zawsze zachować osobistą anonimowość w stosunku do prasy, radia, filmu i telewizji.
12. Pismo Święte jest duchową podstawą programu Wspólnoty przypominając nam zawsze, aby przedkładać zasady nad sprawy osobiste.

Dzielenie się doświadczeniem i nadzieją

Po odczytaniu tekstów początkowych prowadzący pyta:

- Czy jest na mityngu ktoś, kto ma jakiś problem lub radość, którym chciałby się podzielić lub omówić na mityngu? (Jeżeli tak, to przedstawia go i omawia w pierwszej kolejności).
- Czy ktoś z obecnych chciałby zaproponować dodatkowy temat mityngu? (Jeżeli nie, prowadzący przystępuje do ustalonego wcześniej przez grupę tematu lub podaje temat przygotowany przez siebie).

Wskazane jest, aby wypowiedzi wiązać z programem i tradycjami, tam szukać wskazówek i rozwiązań, a także, aby zabierali głos wszyscy uczestnicy spotkania.

Sugeruje się także pomitingowe spotkania uczestników dla przyjacielskiej wymiany w luźnej dyskusji odczuć i poglądów.

Zakończenia mityngu

(tekst końcowy)

Zdajemy sobie sprawę, że wiemy niewiele. Bóg będzie coraz pełniej wyjawiał Swoją wolę Tobie i nam. Pytaj Go podczas porannej medytacji: co możesz zrobić każdego dnia dla kogoś, kto jeszcze jest chory. Jeśli twoje sprawy są uporządkowane otrzymasz odpowiedź. Oczywiście nie możesz podzielić się czymś, czego sam jeszcze nie masz. Bacz na to, aby twoja więź z Bogiem była właściwa, a tobie i wielu innym przydarzą się wielkie rzeczy. Dla nas jest to Wielka Prawda. Oddaj się bogu na ile Go sam pojmujesz. Wyznaj Bogu i współbraciom swoje winy. Uporządkuj swoją przeszłość. Dziel się tym, co odkrywasz i dołącz do nas. Będziemy z tobą w Wspólnocie Ducha i z pewnością spotkasz niektórych nas na Drodze Szczęśliwego Przeznaczenia.

(Zamiast tekstu końcowego można np. przeczytać desideratę)

Na zakończenie mityngu chwytny się za ręce i żegnamy słowami:

Do zobaczenia w następnym (w miejsce kropek wstawiamy dzień tygodnia w którym odbywają się mityngi).

Opracował: Jacek Racięcki

DESIDERATA

Krocz spokojnie wśród zgiełku i pośpiechu - pamiętaj, jaki pokój może być w ciszy. Tak dalece jak to możliwe, nie wyrzekaj się siebie, bądź w dobrych stosunkach z innymi ludźmi. Prawdę swą głoś spokojnie i jasno, słuchaj też tego, co mówią inni, nawet głupcy i ignoranci, oni też mają swą opowieść.

Jeśli porównujesz się z innymi możesz stać się próżny i zgorzkniały, albowiem zawsze będą lepsi i gorsi od ciebie. Ciesz się zarówno swymi osiągnięciami jak i planami. Wykonuj z sercem swą pracę, jakkolwiek by była skromna. Jest ona trwałą wartością w zmiennych kolejach losu.

Zachowaj ostrożność w swych przedsięwzięciach - świat, bowiem pełen jest oszustwa. Lecz niech ci to nie przesłania prawdziwej cnoty, wielu ludzi dąży do wzniosłych ideałów i wszędzie życie pełne jest heroizmu.

Bądź sobą, a zwłaszcza nie zwalczaj uczuć, nie bądź cyniczny wobec miłości, albowiem w obliczu wszelkiej oschłości i rozczarowań jest ona wieczna jak trawa.

Przyjmij pogodnie to, co lata niosą, bez goryczy wyrzekając się przymiotów młodości. Rozwijaj siłę ducha, by w nagłym nieszczęściu mogła być tarczą dla ciebie. Lecz nie dręcz się tworam wyobraźni. Wiele obaw tworzy się ze znużenia i samotności.

Obok zdrowej dyscypliny bądź łagodny dla siebie.

Jesteś dzieckiem wszechświata, nie mniej niż gwiazdy i drzewa masz prawo być tutaj i czy jest dla ciebie jasne czy nie, nie wątp, że wszechświat jest taki, jaki być powinien.

Tak, więc bądź w pokoju z Bogiem cokolwiek myślisz o jego istnieniu i czymkolwiek się zajmujesz i jakiegokolwiek są twe pragnienia: w zgiełku ulicznym, zamęcie życia zachowaj pokój ze swą duszą. Z całym swym zakłamaniem, znojem i rozwianymi marzeniami ciągle jeszcze ten świat jest piękny.

Bądź uważny, staraj się być szczęśliwy.

/Tekst znaleziony w starym kościele w Baltimore, datowany w roku 1692./